

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/36/2015
Identifikačné číslo spisu:	2107220155
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2107220155.13

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: LEGAL CARTEL, s.r.o., Ľubinská 18, Bratislava, IČO 36 677 175, zastúpeného AK Mandzák a spol., s.r.o., Zámocká 5, Bratislava proti žalovanému: G. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. T. XXX, zastúpenému advokátkou JUDr. Vierou Čakovou, Rázusova 6, Trnava, o zaplatenie 2.263,40 eur, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 5Cb/94/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 21 Cob/256/2014-288 zo dňa 14. apríla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 21 Cob/256/2014-288 zo dňa 14. apríla 2015 o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že návrh v časti o zaplatenie 351,17 eur zamietol a v zamietajúcej časti rozsudok potvrdil. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 24,- eur ako náhradu súdneho poplatku a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.386,28 eur.

Rozsudok odôvodnil tým, že súd prvého stupňa rozhodol na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 2.263,40 eur (68.187,20 Sk) s 13 % úrokom z omeškania ako podielovej odmeny dohodnutej Zmluvou o poskytovaní právnych služieb č. 004/2006 so žalovaným, súvisiacej s uplatnením majetkových a nemajetkových práv spojených so smrťou tragicky zosnulého B. Z., brata žalovaného, keď tvrdil, že na základe žalobcom poskytnutých právnych služieb prijal žalovaný od spoločnosti Gnoli srl - Toro Assicurazioni sumu 17.000,- eur, ale dohodnutú podielovú odmenu odmietol uhradiť s tým, že mu nebola za účelom získania tejto sumy poskytnutá žiadna právna služba. Žalobca v priebehu konania navrhol pre prípad, ak súd dospeje k záveru, že mu neprislúcha nárok na podielovú odmenu, aby mu alternatívne priznal nárok na tarifnú odmenu.

Súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 407,41 eur s 8 % úrokom z omeškania od 3. 7. 2006 do zaplatenia a vo zvyšku návrh zamietol a v konaní čiastočne neúspešného žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 693,- eur.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa skonštatoval, že v Zmluve uvedená podielová odmena závisela od neistej okolnosti, a to vo vymožení čiastky nad sumu 17.000,- eur, ktorá bola v čase uzatvorenia Zmluvy už žalovanému priznaná. Výška zmluvne dohodnutej odmeny nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi, čo by bolo v prípade, ak by bola žalobcovi priznaná podielová odmena zo sumy 17.000,- eur. Odstúpením od zmluvy žalovaným zanikla možnosť žalobcu vymáhať plnenie nad 17.000,- eur, a v takom prípade pri určení odmeny je potrebné vychádzať z ustanovenia §1 ods.2 vyhl. č. 655/2004 Z. z a použiť ustanovenia o tarifnej odmene podľa § 9 až § 14.

Súd prvého stupňa pri riešení právnej otázky, poskytovania právnych služieb advokátom vykonávajúcim advokáciu samostatne a poskytovaním právnych služieb advokátom ako konateľom spoločnosti s ručením obmedzeným, poukázal na ustanovenie § 12 ods. 4, § 15 ods. 3, ods. 6 zák. č. 586/2003 Z.z. účinného ku dňu uzavretia Zmluvy, na nálezy Ústavného súdu SR a dospel k záveru, že úkony, za ktoré žalobca požadoval priznať odmenu sú žalobcom nepreukázané, a pri zohľadnení účelnosti priznal žalobcovi nárok na jeden úkon právnej pomoci. Súd prvého stupňa vysvetlil rozdiel medzi právnymi úkonmi vykonanými JUDr. Kačúrom, advokátom vykonávajúcim advokáciu samostatne a úkonmi žalobcu, v mene ktorého konal konateľ a advokát JUDr. Kačur.

Pri stanovení odmeny vychádzal zo sumy 17.000,- eur s tým, že v čase uzatvorenia Zmluvy bolo predmetom konanie súvisiace so šekom vystaveným na sumu 17.000,- eur. Žalobca ako spoločnosť s ručením obmedzeným vykonávajúca a poskytujúca právne služby prostredníctvom advokáta, ktorý vykonával advokáciu ako konateľ tejto spoločnosti vykonal pre žalovaného preukázateľne len jeden úkon právnej pomoci, a to prevzatie a príprava právneho zastúpenia zo dňa 7.12.2006, za ktorý mu vznikol nárok na odmenu v sume 407,41 eur (10.150,- Sk, k tomu 164,- Sk režijný paušál pre rok 2006 a 19 % DPH), ku ktorej priznal úrok z omeškania vo výške 8 %, čo predstavuje dvojnásobok diskontnej sadzby s odkazom na ustanovenie § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 3 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného k 20.8.2008 a vo zvyšku žalobu zamietol

Odvolací súd konštatoval, že predmetom odvolacieho konania, v novom konaní veci, je nárok žalobcu na zaplatenie 351,17 eur ako zostatku zo sumy 407,41 eur, ktorú súd prvého stupňa priznal žalobcovi (407,41-56,24) a nárok na úhradu súdom prvého stupňa zamietnutej časti nároku.

Po vyhodnotení skutkových zistení súdu prvého stupňa dospel k záveru, že dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom potvrdilo uzatvorenie Zmluvy o poskytovaní právnych služieb č. 004/2006 dňa 7. 12. 2006 medzi žalobcom - spoločnosťou LEGAL CARTEL s.r.o. a žalovaným. Účastníci rokovali o predmete plnenia, podľa ktorého mal žalobca poskytnúť žalovanému právne služby súvisiace so smrťou zosnulého B.

Uviedol, že podľa tvrdenia žalobcu žalovaný dostal od spoločnosti Gnoli srl. čiastku 17.000,- eur práve na základe žalobcom poskytnutej právnej pomoci, preto si uplatnil nárok na podielovú odmenu, na ktorej sa dohodli v čl.4 Zmluvy, prípadne odmenu tarifnú.

Konštatoval, že súd prvého stupňa správne zistil, že v čase uzatvorenia Zmluvy mal žalovaný nárok na sumu 17 000 eur priznaný. Na podielovú odmenu upravenú v ustanovení § 7 a § 8 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení platnom v čase uzatvorenia Zmluvy, by žalobcovi vznikol nárok iba v prípade, ak by vymohol pre žalovaného sumu vyššiu, ako už priznaných 17.000,- eur, inak by priznanie zmluvnej odmeny určenej podielom zo sumy 17.000,- eur bolo v rozpore s dobrými mravmi, ako je uvedené v § 2 ods.1 vyhl. č. 655/2004 Z. z., na ktoré ustanovenie poukázal prvostupňový súd, ktorého aplikáciu odvolací súd považoval za správnu. Žalovaný od Zmluvy odstúpil, a tým zanikla možnosť v budúcnosti vymôcť pre žalovaného vyššiu sumu.

Prvostupňový súd určil tarifnú odmenu podľa § 9 až 14 ako vyplýva z ust. § 1 ods.2 vyhl. č. 655/2004

Z. z. v znení platnom v rozhodnom čase zo sumy 17.000,- eur, ktorá vyplývala zo šeku vystaveného na meno žalovaného.

Odvolací súd, so zreteľom na právnu kvalifikáciu žalobou uplatneného plnenia, vyslovil názor, že k dohode o odmene za poskytovanie právnej služby medzi účastníkmi nedošlo, preto je správne, použitie ustanovení o tarifnej odmeny.

Skonštatoval, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, ale použil nesprávne ustanovenie príslušného právneho predpisu, pretože na určenie tarifnej odmeny nie je potrebné aplikovať hodnotu 17.000,- eur, z ktorej súd prvého stupňa vychádzal, pretože čiastka 17.000,- eur nie je hodnotou veci, alebo práva, ako predpokladá ust. § 9 ods.1 a § 10 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení platnom v rozhodnom čase, ale je potrebné použiť právnu úpravu uvedenú v ust. § 11 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z. z.

Odvolací súd dospel k záveru, že hodnotu veci alebo práva nie je v tomto prípade možné vyjadriť v peniazoch, pretože nebolo v čase uzatvorenia Zmluvy zrejmé, akú čiastku by mohol v budúcnosti žalobca pre žalovaného nad sumu 17.000,- eur, ktorú už mal žalovaný priznať, vymôcť. Preto je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna trinástina výpočtového základu, ktorá je vo výške 41,82 eur (1.260,- Sk podľa výpočtového základu pre rok 2006), a to za jeden úkon právnej služby a to prevzatie a príprava zastúpenia (§14 ods.1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení platnom v rozhodnom čase, k tomu má žalobca nárok na paušálnu náhradu vo výške 5,44 eur (164,- Sk) podľa § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. a podľa § 18 ods. 3 cit. vyhl. nárok na 19 % DPH, t.j. celkom 56,24 eur, ako mu bolo priznané rozhodnutím odvolacieho súdu č. k. 21Cob/93/2012-216 zo dňa 2. 10. 2012. Rozsudok súdu prvého stupňa o zvyšnej časti nároku vo výške 351,17 eur, priznanom rozsudkom súdu prvého stupňa č. k. 5Cb/94/2008-159 zo dňa 14. 2. 2012 bol odvolacím súdom podľa § 220 O.s.p. zmenený, a táto časť bola ako nedôvodne priznaná, zamietnutá.

Rozsudok súdu prvého stupňa v časti nároku, ktorá bola prvostupňovým súdom zamietnutá a ktorá súvisela s nepriznaním počtu úkonov, ktorých sa žalobca domáhal, považoval odvolací súd za správny, s ktorej odôvodnením sa v celom rozsahu stotožnil a naň poukázal.

Na zdôraznenie správnosti zamietajúcej časti rozhodnutia súdu prvého stupňa a vzhľadom na odvolacie dôvody žalobcu súvisiace s posúdením, právnych úkonov vykonaných žalobcom ako právnickou osobou a vykonaných advokátom JUDr. Kačúrom odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť, že právny záver prvostupňového súdu, ktorý nepriznal odmenu za právne úkony vykonané podľa označenia na listinách advokátovi JUDr. Kačurovi, ale iba spoločnosti LEGAL CARTEL s.r.o. je správny a prípustný. V danom čase bola platná právna úprava vyplývajúca zo zákona číslo 586/2003Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení živnostenského zákona, ktorá rozlišovala medzi poskytovaním právnych služieb advokátom ako fyzickou osobou a advokátom ako konateľom spoločnosti s ručením obmedzeným (§12 a § 15 cit. zák.) Odvolací súd preto nepovažoval za formalistický a neprípustný právny názor prvostupňového súdu, ktorý za úkony, ktoré neboli vykonané a prezentované ako úkony konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorý je advokátom. Žalobca bol od 21. 6. 2006, teda v čase uzatvorenia Zmluvy už zapísaný v obchodnom registri, v jeho mene koná konateľ, ktorým je advokát JUDr. Radoslav Kačur, a ktorý vykonáva advokáciu v mene a na účet spoločnosti, ktorej je konateľom, a ani rozhodnutie NS SR vydané v konaní pod sp. zn. M Cdo 86/2002, na ktoré žalobca v odvolaní poukazuje, nie je s týmto názorom prvostupňového súdu v rozpore. Navyše, v danom období platil zák. č. 132/1990 Zb. o advokácii, ktorý výkon advokácie advokátom ako konateľom spoločnosti s ručením obmedzeným nepoznal a neupravoval. Súd prvého stupňa a rovnako ani odvolací súd nárok žalobcu na odmenu za poskytnuté právne služby žalovanému nepopierajú, len ju v rozhodnutiach oproti žalobcom požadovanému rozsahu modifikujú.

K tvrdeniu žalovaného uvedenému v odvolaní, ktorý poukazoval na rozhodnutie Okresného súdu Topoľčany a Krajského súdu Nitra v podobnej veci odvolací súd uviedol, že rozhodnutia iných súdov, i keď v podobnej veci, nie sú záväzné a odvolací súd v tomto konaní nezistil ani dôvody pre zníženie tarifnej odmeny, pretože zmluva je jednoznačne uzatvorená iba so žalovaným, ktorému mali byť

poskytnuté právne služby, a zo zmluvy nevyplyvalo, že by sa malo jednať o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Okrem toho odvolací súd dal do pozornosti žalovaného, že v konaniach pred Okresným súdom Topoľčany a Krajským súdom v Nitre, na ktoré poukazoval, sa žalobca podľa ich odôvodnenia domáhal iba nároku súvisiaceho s neuhradením podielovej odmeny za poskytovanie právnych služieb, ktorý nárok rovnako i Krajský súd Trnava považoval za nedôvodný, ale v priebehu konania žalobca požiadal súd, aby mu v prípade ak ustáli, že mu neprislúcha nárok na podielovú odmenu priznal nárok na odmenu tarifnú, z ktorej skutočnosti súd prvého stupňa i ako odvolací súd vychádzali, a z ktorej nárok na odmenu priznali.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p. s poukazom na § 142 ods. 3 O.s.p., keď neúspech žalovaného bol iba v nepatrnej časti, preto priznal žalovanému náhradu trov konania vzniknutých pred súdom prvého stupňa a súdom odvolacím v plnej výške v sume 1386,28 eur.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Po opise doterajšieho priebehu konania vyslovil názor, že v danej veci je prípustné dovolanie v súlade s ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p., keďže napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa. Podané dovolanie žalobca odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a) O.s.p., že v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 písm. f) O.s.p., nakoľko účastníkovi konania (dovolateľovi) sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Táto vada zakladá nielen dôvodnosť dovolania, ale vždy aj jeho prípustnosť. Súčasne odôvodnil podanie dovolania aj ustanovením § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p., teda že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalobca videl odňatie možnosti konať pred súdom v postupe odvolacieho súdu, ktorý nedostatočne odôvodnil napadnuté rozhodnutie z hľadiska odvolacích dôvodov uvádzaných žalobcom v podanom odvolaní, keď súčasne napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Týmto postupom odvolací súd zasiahol do práva účastníka na spravodlivé súdne konanie.

Nadalej zastával názor, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalovaný bol vo veci úspešný a získal peňažné plnenie vo výške 17.000,- eur, ktoré považuje za tarifnú hodnotu veci (alebo cenu veci alebo práva), ktorej sa právne služby poskytnuté žalobcom žalovanému týkali. Podľa žalobcu, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby sa vyčíslila z tarifnej hodnoty veci 17.000,- eur / § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z./, čím žalobcovi vzniká nárok na priznanie odmeny za poskytnuté právne služby minimálne vo výške tarifnej odmeny stanovenej podľa tarifnej hodnoty veci 17.000,- eur a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré žalobca ako advokát vo veci vykonal.

nadväznosti na uplatnený dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) O.s.p. namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá ustálenej judikatúre. Rozsudok odvolacieho súdu síce obsahuje odkaz na použitú právnu normu, avšak v napadnutom rozhodnutí aj nadalej chýbajú úvahy, na základe ktorých odvolací súd dospel k inému skutkovému a právnomu záveru ako prvostupňový súd. Odvolací súd však nezdôvodnil, z ktorých skutkových zistení vyvodil uvedený právny záver, ani neuviedol, aké úvahy viedli odvolací súd k názoru, na základe ktorého považoval za správne aplikovať ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Vzhľadom na uvedené skutočnosti namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia, ktoré zároveň spôsobuje aj jeho nepreskúmateľnosť.

V súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. poukázal, že vo vyjadrení zo dňa 03. 02. 2015 upozornil odvolací súd na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k.: I. ÚS 119/2012-24, zo dňa 16.05.2012. Keďže judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky je právom v materiálnom zmysle, súd je povinný vždy vychádzať z ústavnej judikatúry. V zmysle citovaného nálezu sa preto javí absurdným napadnutý právny záver odvolacieho súdu, podľa ktorého hodnotu veci alebo práva v predmetnej veci je možné vyjadriť len s nepomernými ťažkosťami, keď z vykonaného dokazovania vyplývalo, že predmetom právnej služby bola nespochybniteľná čiastka 17.000,- eur. V napadnutom rozsudku chýbajú argumenty zdôvodňujúce odklon odvolacieho súdu od ústavnej judikatúry. V tejto časti je preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúmateľné.

Namietal tiež, že napriek tomu, že napadnutý rozsudok je zmeňujúcim rozhodnutím, odvolací súd nedostatočne uviedol skutkový stav, t. j. výsledok svojich skutkových zistení. Nie je preto zrejmé, z akých skutkových zistení odvolací súd vychádzal, a to najmä v otázke určenia hodnoty úkonu právnej služby. V podobnom duchu pojednáva ako odborná literatúra, tak aj súdna judikatúra podľa ktorých, uvedenie skutkového základu sporu je mimoriadne podstatné najmä z toho hľadiska, že priamo determinuje právne posúdenie veci.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považoval za vnútorne protichodné v závere, kde odvolací súd konštatoval, že hodnotu veci alebo práva je v tomto prípade nemožné vyjadriť v peniazoch, pretože v čase uzatvorenia zmluvy o poskytovaní právnych služieb nebolo zrejmé, akú čiastku by mohol v budúcnosti žalobca pre žalovaného nad sumu 17.000,- eur, ktorú už mal žalovaný priznanú, vymôcť. Ak by malo byť toto skutkové zistenie považované za pravdivé, tak okrem toho, že nebolo predmetom dokazovania pred odvolacím súdom, odvolací súd opätovne neuviedol, čo vlastne malo byť predmetom poskytovaných právnych služieb, a prečo žalovaný vôbec vyhľadal žalobcu ako advokáta, keď už mal priznaný nárok na odškodnenie za smrť príbuzného. Uvedenú právnu konštrukciu označil za nelogickú, čomu nasvedčujú aj lakonické úvahy odvolacieho súdu. Ďalej uviedol, že ani táto časová nesúsladnosť (teda odškodnenie priznané žalovanému pred uzatvorením zmluvy o poskytovaní právnych služieb) nemôže ísť na škodu dovolateľa, keďže advokát môže poskytovať právne služby len na základe toho, že sa s klientom dohodne na konkrétnej výške podielovej odmeny až v prípade úspechu vo veci. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29 Cdo 2173/99, zo dňa 28. 03. 2001.

Namietal aj právny záver odvolacieho súdu, týkajúci sa posúdenia právnych úkonov vykonaných žalobcom ako právnickou osobou a vykonaných advokátom JUDr. Kačúrom, keď odvolací súd zdôraznil, že právny záver prvostupňového súdu, ktorý nepriznal odmenu za právne úkony vykonané podľa označenia na listinách advokátovi JUDr. Kačurovi, ale iba spoločnosti LEGAL CARTEL s.r.o., je správny a prípustný.

Uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že okrem prevzatia a prípravy zastúpenia dňa 07. 12. 2006 vykonal žalobca pre žalovaného aj ďalšie úkony právnej služby, a to 1/ žiadosť o zaslanie dokumentov zo dňa 19. 12. 2006, 2/ žiadosť o zaslanie dokumentov zo dňa 10. 01. 2007, 3/ žiadosť o prehodnotenie výšky odškodnenia zo dňa 10. 01. 2007, 4/ oznámenie stavu veci a žiadosť o stanovisko zo dňa 12.03.2007. Okrem týchto písomných úkonov sa uskutočnili minimálne dve osobné stretnutia účastníkov, čo potvrdila výpoveď svedka (otca žalovaného), ako aj výpoveď žalobcu. Poukázal, že zmluva o poskytnutí právnej pomoci zakladá nielen povinnosť advokáta poskytnúť klientovi právne služby, ale aj právo advokáta na zaplatenie odmeny za vykonanú právnu pomoc klientom.

Žalobca súčasne právny záver súdu prvého stupňa, ktorým mu súd nepriznal odmenu za realizované úkony právnej služby iba z dôvodu neuvedenia obchodného mena žalobcu na listinách, považoval za nesprávny a formalistický; tento právny záver vníma ako formálny výklad práva, ktorý je neakceptovateľný a neprípustný v podmienkach právneho štátu.

Je nepochybné, že žalobca uzatvoril so žalovaným platnú zmluvu o poskytovaní právnych služieb, prevzal zastúpenie žalovaného a vykonal pre neho právne úkony za účelom dosiahnutia úspechu, čo preukázali listinné dôkazy, výpoveď konateľa žalobcu i výpoveď svedka (otca žalovaného). Žalobca má preto nárok na odmenu aj za ďalšie úkony právnej služby, ktorých vykonanie bolo v konaní preukázané, a to minimálne vo výške uplatnenej a súdom nepriznanej časti tarifnej odmeny.

Žalobca si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie nie je opodstatnené.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prejednávanej veci upravujú ustanovenia § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania zákon vymedzuje v ustanovení § 238 ods. 1, ods. 2, ods. 3 O.s.p., pričom dovolanie neprípúšťa v prípadoch uvedených v § 238 ods. 4 a ods. 5 O.s.p.

Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O.s.p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Konanie v predmetnej veci, v ktorej si účastníci v zmluve dohodli, že ich právny vzťah sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, sa konanie začalo na súde prvého stupňa dňa 6. júla 2007. Nariadením vlády Slovenskej republiky číslo 540/2006 Z. z., ktoré nadobudlo účinnosť 1. októbra 2006, bola stanovená výška minimálnej mzdy sumou 7.600,- Sk, čo je 252,27 eur. Žalobca podal dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa v konaní o zaplatenie 2 207,16 eur / 2 263, 40eur - 56, 24 eur /, v časti o zaplatenie 351,17 eur zmenený a vo zvyšku potvrdený. Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu sa týka peňažného plnenia neprevyšujúceho desaťnásobok minimálnej mzdy, preto dovolanie v predmetnej veci v zmysle § 238 O. s. p. nie je prípustné.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O.s.p.

Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalobcu, že rozhodnutia súdov sú nedostatočne odôvodnené a porušením ustanovenia § 157 O.s.p. mu bola postupom súdov odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Žalobca vytýkal odvolaciemu súdu, že nereagoval na jeho námietky uvedené v odvolaní, a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považoval za vnútorné protichodné. Súčasne namietal nesprávne právne posúdenie veci.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca

(žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd v nadväznosti na uvedené zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

Žalobca v odvolaní namietal nesprávnosť skutkového zistenia a nadväzujúceho právneho záveru vykonaného súdom prvého stupňa a vo vyjadrení adresovanom odvolaciemu súdu zo dňa 3. februára 2015 nesúhlasil s aplikáciou ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a vyhl. č. 655/2004 Z. z.

Z obsahu spisu vyplýva, a medzi účastníkmi to ani nie je sporné, že uzatvorili Zmluvu o poskytovaní právnych služieb č. 004/2006, ktorú žalovaný ukončil listom zo dňa 16. 03. 2007, na základe ktorej si žalobca uplatnil nárok na peňažné plnenie, odmenu za poskytnuté právne služby. Súd prvého stupňa, aj odvolací súd dospeli k zhodnému záveru, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie odmeny za jeden úkon právnej služby vo výške podľa tarifnej odmeny. Súd prvého stupňa pri stanovení základu tarifnej odmeny vychádzal zo sumy 17.000,- eur, nakoľko v čase uzatvorenia Zmluvy bolo predmetom konanie súvisiace so šekom vystaveným na sumu 17.000,- eur. Rozdielne stanovisko zaujal odvolací súd, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že na určenie tarifnej odmeny nie je potrebné aplikovať hodnotu 17.000,- eur, z ktorej súd prvého stupňa vychádzal, pretože čiastka 17.000,- eur nie je hodnotou veci, alebo práva, ako predpokladá ust. § 9 ods.1 a § 10 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení platnom v rozhodnom čase, ale je potrebné použiť právnu úpravu uvedenú v ust. § 11 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z. z. Podľa odvolacieho súdu pri stanovení základu tarifnej odmeny, nebolo zrejmé, akú čiastku by mohol v budúcnosti žalobca pre žalovaného nad sumu 17.000,- eur, ktorú už mal žalovaný priznanú, vymôcť, preto je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna trinástina výpočtového základu. So zreteľom na uvedené odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, bola právne irelevantná obrana žalobcu, v rámci ktorej poukazoval na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 119/2012 zo dňa 16. mája 2012, riešiaci problematiku hodnoty veci alebo práva, ktoré je možné vyjadriť

len s nepomernými ťažkosťami.

Podľa názoru dovolacieho súdu v prejednávanej veci bolo naplnené právo na spravodlivý proces, nakoľko súdy zistili skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodli tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať ani to, že odvolací súd neodôvodnil napadnuté rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Dovolací súd vzhľadom na zistené skutočnosti konštatuje, že žalobca nebol postupom súdu prvého stupňa, ako ani odvolacieho súdu, vylúčený z realizácie procesných práv daných Občianskym súdnym poriadkom. Za týchto okolností jeho tvrdenie, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nie je opodstatnené.

K vade konania odňatie možnosti účastníka konať súdom, žalobca namietal aj dovolací dôvod uvedený v ust. § 241 ods. 2 písm. c), O. s. p., ktorý je dovolací súd oprávnený preskúmať len v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie. Nesprávne právne posúdenie ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že dovolanie nie je podľa ust. § 238 O. s. p. prípustné, a že v dovolacom konaní sa nepreukázala existencia žalobcom tvrdenej procesnej vady v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a že najavo nevyšla ani žiadna iná vada uvedená v ust. § 237 ods. 1 O.s.p., dovolací súd uzavrel, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Úspešnému žalovanému vzniklo podľa ust. § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov dovolacieho konania. Nakoľko mu žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli, súd mu ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.